

WPROLETT

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

EN JOANET I EL CIRC

El circ ambulat arribà a Plomaggalls amb tots els seus carros, carregats d'instruments i aparells i el seu

seguici de pallasos, ballarines, domadors, gimnastes i un prestidigitador que tenia fama de bruixot.

El dia de l'arribada del circ ambulat el poble en pes comparegué a rebre'l.

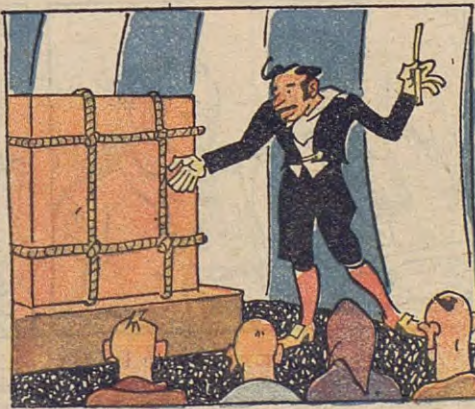
Muntada que fou la barraca, un pallasso anuncià les funcions a so de bombo i platerets.

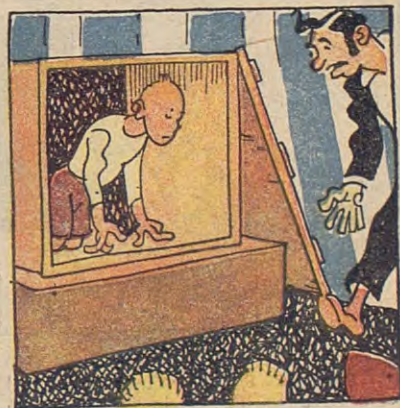
Arribà el dia de la primera representació i tothom hi entrà menys en Joanet, que no tenia el ral.

Però com que en Joanet, en lloc del ral, tenia un capital d'enginy inexhaustible, passant per sota la vela penetrà al circ sense ésser vist de ningú.

El prestidigitador bruixot assegurava que en aquella caixa lligada i precintada ja no hi havia res. La dona que s'hi havia ficat havia desaparegut.

—Vegin, senyors!—digué el prestidigitador obrint la caixa amb la seva vareta màgica. Quan el públic veié que de dintre la caixa en sortia en Joanet, restà tan sorprès com el mateix prestidigitador.

:: El fill de la carbassera i el cirerer ::

Text de J. FECIT

Dibuixos d'en MIRET

era esprimatxat; al més cepat li deien «Tiburó», i al més nan «Mosquit». En veure arribar el nostre amiguet en Estiligràfica, que com els altres se'l mirà descaradament de cap a peus, digué tot mofant-se'n, a en Caliquenyo: —¿D'on l'heu tret aquest Caramel de menta...? Tots rigueren sorollosament la gràcia (?) d'en Estiligràfica, i ja

cap no es preocupà de com es deia en Segimon; per aquella colla de pillets que des d'aquell moment havien d'ésser els seus companys, era el «Caramel» i res més que el Caramel. El Caliquenyo, seguint l'humor de la canalla, digué tot rient: —Ja el veureu aquest Caramel...! Ara sembla d'aquells que es fonen a la boca, però vigileu, que

amb el temps us farà caure les dents! En Segimon, amb els ulls entelats per les llàgrimes, sols veia unes figures borroses que es mofaven d'ell. —Deixeu-me anar amb la mare...! exclamà l'acorralat vailet, amb ulls suplicants. —Ai, pobrissó!—féu el Tiburó, estrafant la veu—potser voldries un biberon? Tots rigueren complaguts. En Se-

gimon optà per callar i no obrí més la boca. En Caliquenyo manà recollir els daus i començà la llicó. La llicó era difícil, però tots rivalitzaven en saber-la, per amor propi (?) i per por al «xarop de bastó». En Caliquenyo es posava una cartera a la butxaca i un rellotge a l'armilla, tancava els ulls i comptava fins a deu. En aquest espai

de temps els deixebles havien de sostreure-li una cosa i altra sense que ell se n'adonés. Si sentia el més petit refrec, obria els ulls i d'un cop de vara rebotia a la paret el barroer, en un de les riotes dels altres. Però val a dir que tot i ésser molt exigent el mestre, varen ésser sols dues les garrotades a repartir. Un cop satisfet de la destresa

dels deixebles antics, el Caliquenyo, assajà en Segimon: —Vina'm aquí; comencem pel més fàcil. Pren-me el mocador de la butxaca sense que jo me n'adoni; i tancà els ulls. En Segimon li sostragué el mocador tan bé com sabé. —Apa! ¿què fas parat?— cridà al cap d'un moment el mestre. Una riallada general li féu obrir els

ulls. —¿Què passa? preguntà. —Que ja us l'ha tret i no us n'heu adonat...! —Doncs a fe que té la mà fina! Ja us ho he dit que seria dels bons!— I següeren altres provatures que si bé no recivien tan brillantment, demostraren, però, la finor d'en Segimon. El sopar consistí en una horrible gafsòfia que confeccionà una vella rega-

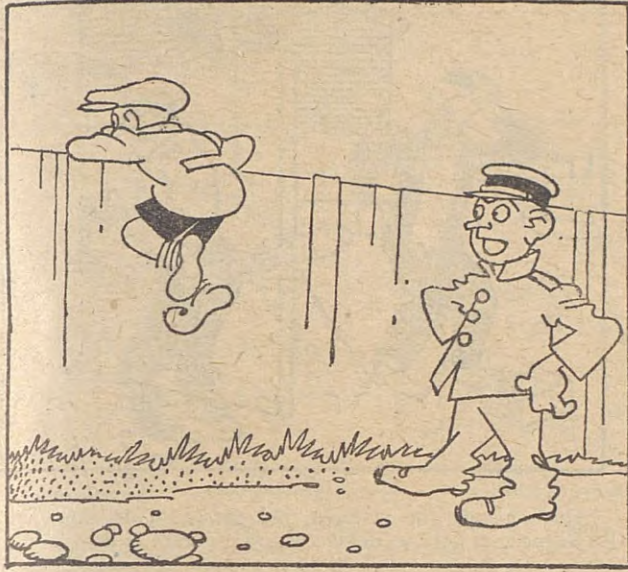

nyosa que era la mestressa de la casa. Com que en Segimon no en tastà, els altres li participaren que a l'endemà la gana el faria canviar de parer. I vulgues que no, en Segimon s'anà amotllant a aquella vida grollera i miserable. Feia tres setmanes aproximadament que en Segimon era a la casa del

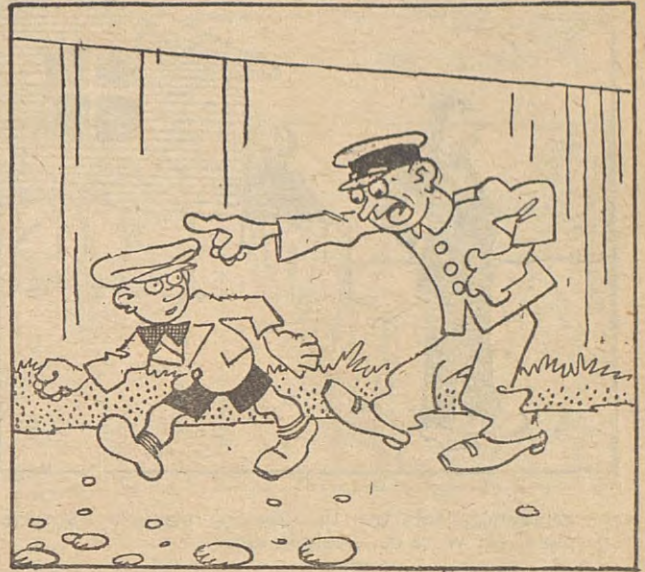

Caliquenyo, quan aquest disposà que el Caramel sortís a fer la primera «neteja». En Segimon pensà fugir, però com si el Caliquenyo li endevinés el propòsit, li digué: —Ara molt compte en fer bondat, no creuràs que siguem tan ximplers de deixar-te escapar, perquè vagis a delatar-nos a la policia.» (Seguirà.)

Jugada de doble efecto

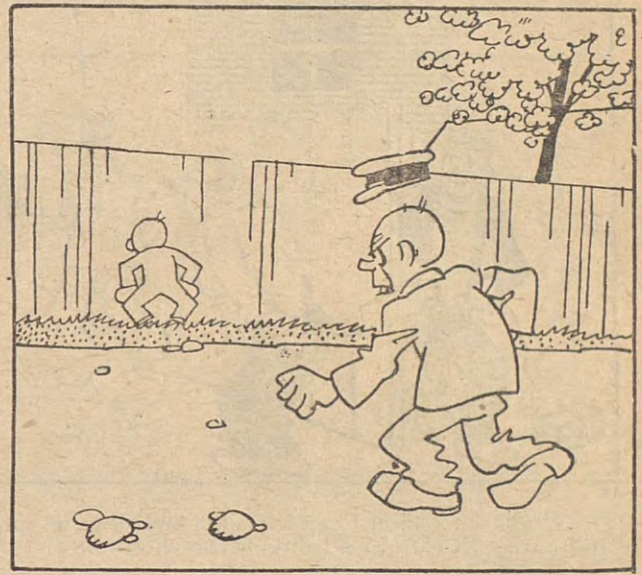
Veu el joc sense pagar

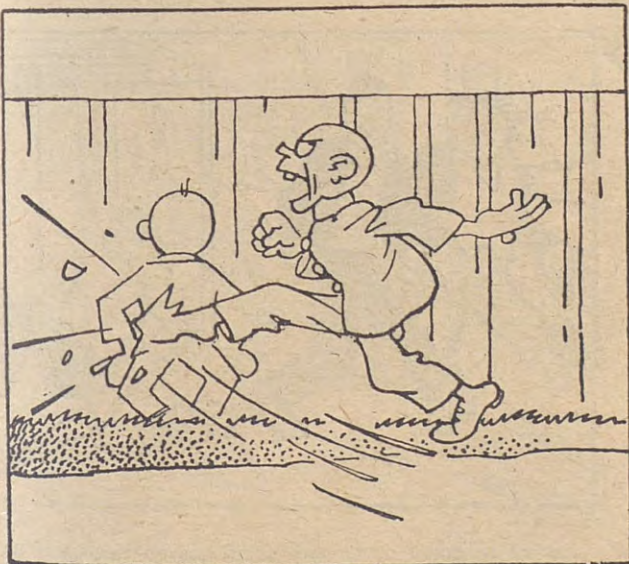
i el porter el fa marxar.

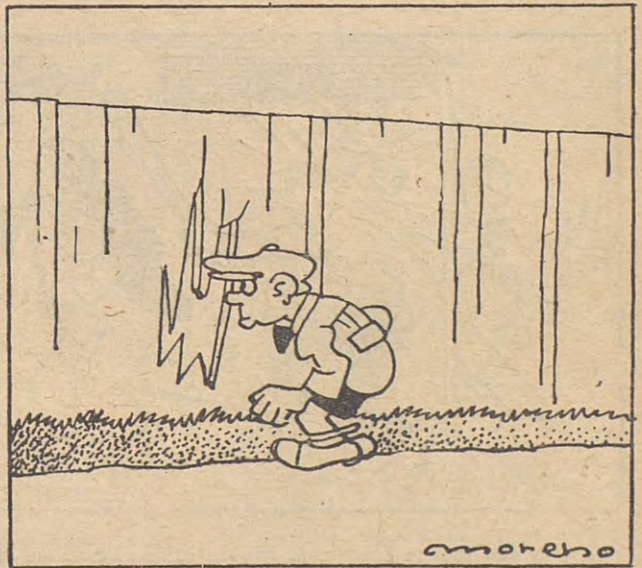
Pinta un noi a la paret

que enujar el portê ha fet.

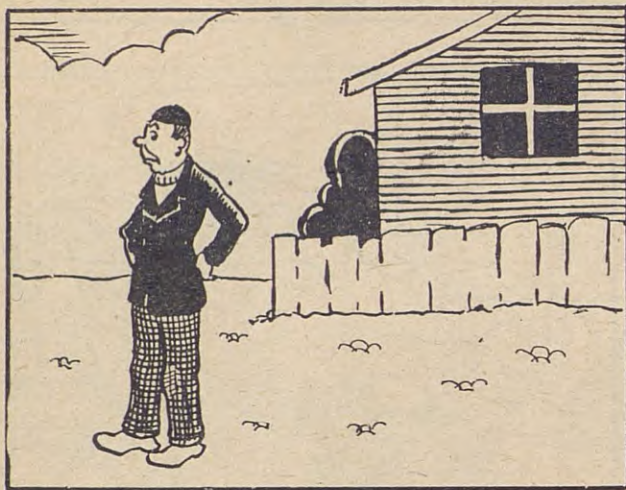

—Es fa mal i fa un forat

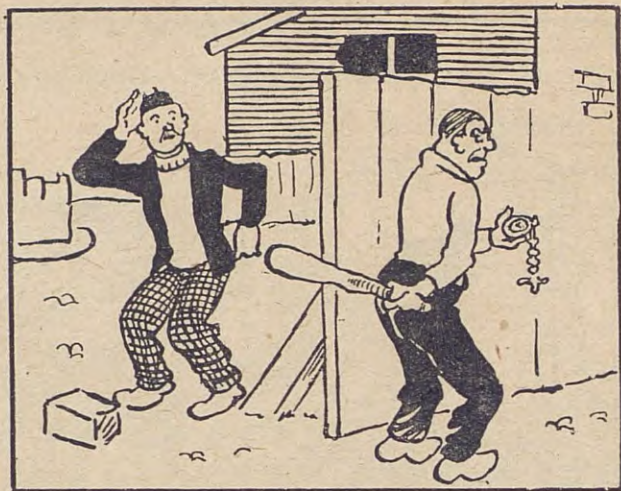

per mirá amb comoditat.

El qui es sap enginyâ -- de la pedra en fa pa

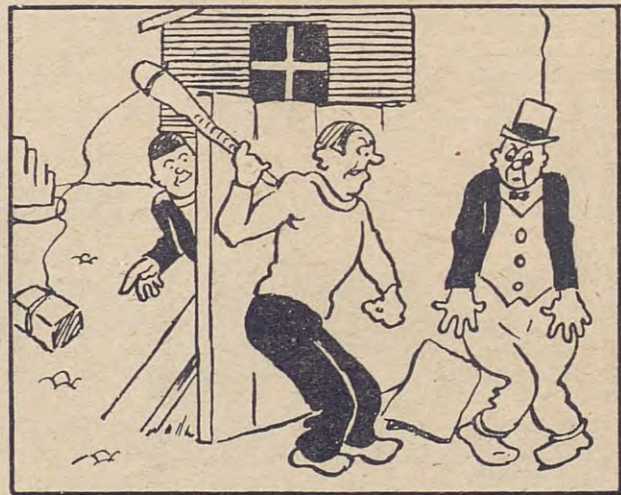
En Rosega feia tres dies que no menjava i s'estava passejant per veure de fer algun diner.

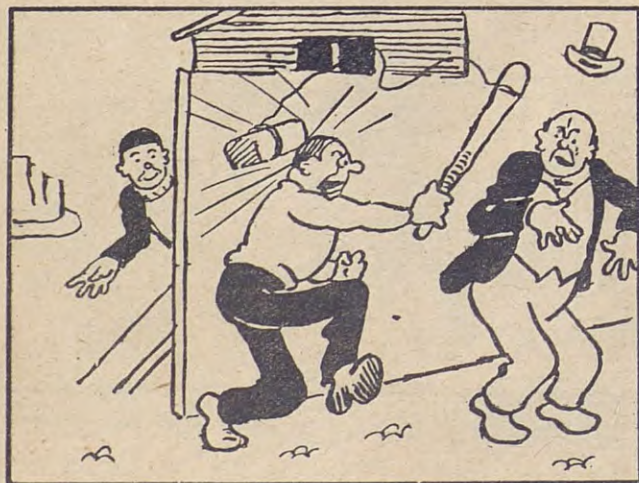
Quan menys s'ho pensava, veu darrera d'una tanca un lladregot que, pel que es veu, estava esperant el pas d'algú.

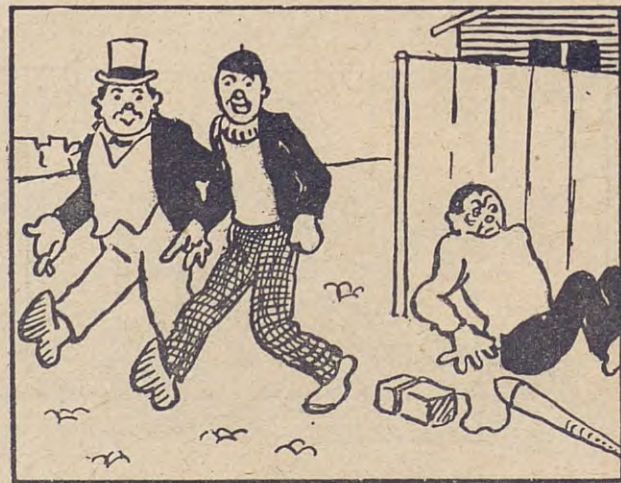
Decidit a no deixar-lo sortir amb la seva, lliga un cordill al cap del garrot i a l'altre extrem un cairó.

En aquell mateix moment passava el senyor esperat pel lladre; aquest va per donar-li un cop de porra, però no comptava amb el retruc...

I és que rep un fenomenal cop de cairó al cap que el deixa fet un cataplasma.

Agraït el senyor de la bona acció que en Rosega li ha fet, el convida a dinar i al mateix temps el retribueix esplèndidament.

Tothom gras!

Dibuixos d'en CORNET

Per en GUILLEM D'OLORÓ

Pierre d'Os ha fet una invenció nova. D'ell no podeu esperar-ne altra cosa que invencions i més invencions i l'una més estrafolària que l'altra. ¿Què diríeu que se li ha ocorregut inventar avui? Poca cosa! només un procedi-

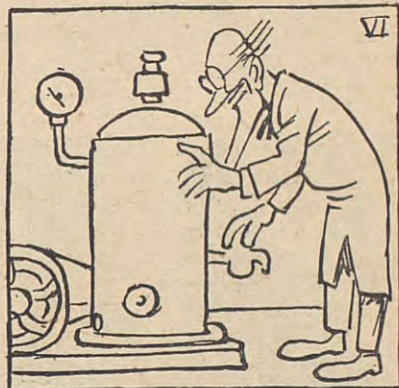
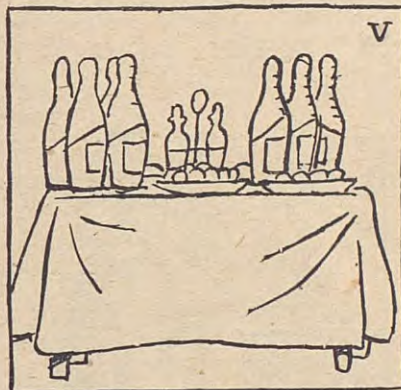
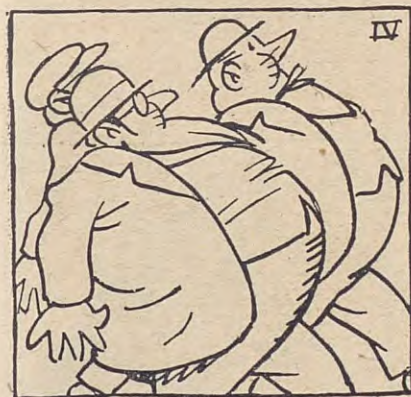
ment per engruixir els flacs en menys de mitja hora!

en mitja hora. Consulta de 3 a 5 menys els dissabtes.»

Aquest matí tots els diaris duien l'anunci sensacional:

A l'endemà d'haver-se publicat aquest anunci, la cua que hi havia davant la porta d'en Pierre d'Os era sensacional. Si haguessin estat gent grui-

«¿Per què sou flac? Sigueu atleta. El Doctor Pierre d'Os us engruixirà

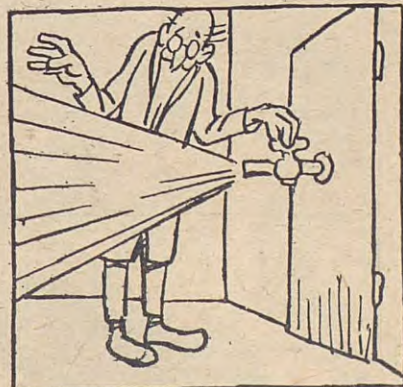

xuda de segur que no haurien cabut al carrer. Però com que tots eren flacs que desitjaven engruixir-se, en un petit espai n'hi cabia una quantitat fabulosa. Pierre d'Os els féu entrar per grups de mitja dotzena i cada grup de

flacs que entrava, al cap de mitja hora sortia vessant salut i satisfacció i grassos tots com un tomàtec madur. ¿Quin era doncs, el miraculós procediment del professor?

rades de cautxú triple, Pierre d'Os tenia una taula parada amb anxoves, bacallà sec, pernil, olives i altres menes assedegants i ensem gran abundància d'ampolles de xampany. Quan entrava una colla de flacs a engruixar-

Aviat ho veurem: En una cambra tancada hermèticament, amb portes fol-

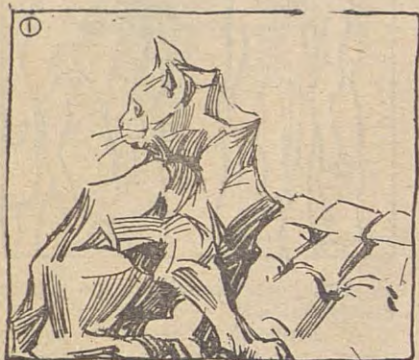
se, Pierre d'Os, després de tancar la cambra hermèticament, posava en marxa un compressor d'aire que en pocs moments duia la pressió de la cambra closa a quinze atmosfères. Mentrestant els pacients s'atipaven de coses salades i amargues i quan estaven ben as-

sedegats Pierre d'Os destapava el xampany que, en aquella pressió atmosfèrica, no feia gens d'escuma. Hom el bevia com si fos vi ordinari i en gran quantitat. Després, quan tots estaven replets de suc escumós, el doctor obria una aixeta que feia baixar la pressió

de pressa i, naturalment, el xampany contingut en els cossos humans es descomprimia i els ventrells s'inflaven desafortadament.

Resultat, que els que entraven flacs a la cambra de compressió en sortien ben engruixats.

El gat amb cascavells

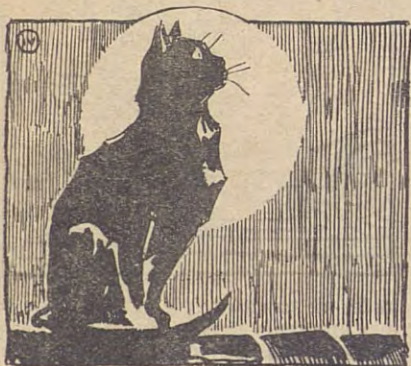
I El bellíssim Marrameu és un gat que no té preu.

II Però en canvi en Marramau és pagès i un xic babau.

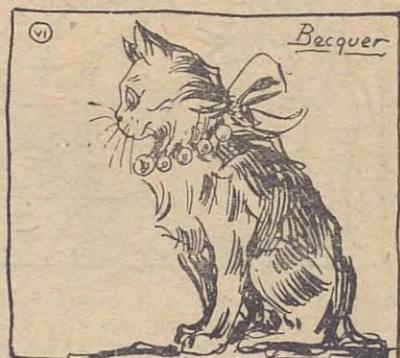
III Són rivals en fer l'aleta a la formosa Mixeta.

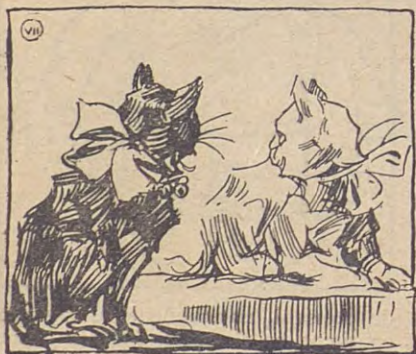
IV Ella no es sap decidir: L'un és honrat, l'altre és fi.

V La mestressa li posà a en Marrameu un collar.

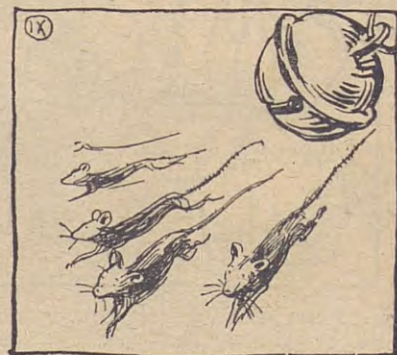
VI Es un collar dels més bells adornat amb cascavells.

VII Diu Mixeta: Vés en pau; em caso amb en Marramau.

VIII Amb ell rates menjaré, amb tu, no sé si podré.

IX Quan el collar sentiran les rates et fugiran.

Un accident d'automòbil

VOLS venir a donar un tomb amb l'auto que m'he comprat?—digué en Rafeques al seu amic Rebull.

—Un auto! quin luxe! Vinga, anem a estrenar-lo.

—Oh, veuràs, això d'estrenar-lo, pròpiament no serà, perquè és de segona mà. Un Ford dels antics, saps?

—Es igual. Si és dels antics i encara corre, senyal que és Ford.

Tot enraonant, els dos companys arribaren al *garage* i en tragueren l'atrotinat vehicle.

—L'he repintat i arreglat completament—féu en Rafeques tot satisfet—. ¿Oï que no ho sembla que sigui de segona mà?

—No, més aviat sembla que l'hagis fet tu mateix!

—Sempre seràs plaga.

Amb molt rodar la maneta i una bona racció de soroll de llauna, el cotxe arrencà i sortí de l'establiment.

—¿I on anirem?—preguntà en Rebull en trobar-se al carrer.

—Home, si no et fa res, jo pensava arribar-me a Viladald, allà més amunt de Molins de Rei, saps? perquè hi viu el meu oncle i li voldria ensenyar el cotxe.

—Anem, no hi he estat mai i m'agradarà veure un poble de muntanya.

Carretera enllà el Ford anava coixejant, però fidel i tossut com un ase vell pujava les costes i frenava a les baixades sense defallar. Ja havien passat Molins de Rei i l'auto, sentint-se tornar als seus bons temps, havia agafat un xic d'embalada, quan de darreta un arbre del camí sortí un home amb una bandera vermella i el féu deturar.

Amb un grinyol de frens l'auto parà i l'home aquell, dirigint-se als seus ocupants, els digué:

—Se'n fan deu duros de multa per velocitat excessiva.

—Sí! ¿I qui és vostè?—féu en Rafeques.

—Sóc de la vigilància secreta de les carreteres.—I mostrà sota la solapa una plaqueta amb escut.

—Però si no corriem pas gaire...—protestà en Rebull.

—No hi fa res. Han de pagar, o els duc detinguts a Viladald.

—Home, anem-hi, que allà hi tinc l'oncle don Bernat Rafeques, que coneix el jutge i potser ho arreglarà.

—Sí els detinc se'n faran vint duros. I conèixer el jutge no els servirà de res.

—Oh, no el conec pas jo, és l'oncle que el coneix.

—Bé, prou qüestions. O paguen o els agafo.

Entre en Rafeques i en Rebull pagaren els deu duros. Ben just els va venir. Només els quedaren trenta cèntims entre ambdós.

Tornaren a arrencar el cotxe i prosseguiren el seu viatge cap a Viladald, però a penes havien caminat mig quilòmetre que el cotxe féu xuf... xuf... i restà aturat definitivament.

—I ara ¿què passa?—féu en Rebull.

—Què vols que passi! que s'ha acci-

bat la benzina. Com que en gasta tanta!

—I dones ¿què farem?

—Caldrà que tornem a peu fins a Molins de Rei i en comprem una llauna.

—¿I amb quins diners? Si només ens queden trenta cèntims!

—¿Saps què? Direm a aquell de la multa que ens deixi un duro... Anem a trobar-lo.

Carretera avall retornaren al lloc on el de la vigilància secreta els havia deturat. Un espectacle inesperat se'ls oferí a la vista. El pseudo-vigilant s'estava repartint els deu duros amb un company.

—Ah, pillos!—exclamà en Rebull corrent cap a ells—. Vinguen els deu duros de seguida!

Però els altres l'havien vist venir i fugiren a correuita en sengles bicicletes.

—¿Saps què podem fer?—digué en Rafeques—. La qüestió és proporcionar-nos un parell de duros per comprar benzina. Deturarem el primer auto que vingui i li posarem una multa.

Dit i fet. Desenganxà la placa de Sant Cristòfor que duia l'auto, se la posà sota la solapa i esperà que es presentés un vehicle.

No trigà a presentar-se'n un. En Rafeques, agitant un drap vermell, el féu deturar.

—Se'n fa deu pessetes de multa per velocitat excessiva—digué al senyor que el conduïa.

—Com s'entén! ¿Qui són vostès?

—Som de la vigilància secreta de carreteres—féu en Rafeques ensenyant la medalla de Sant Cristòfor.

—Sí, eh? doncs jo sóc el jutge de Viladald i el detinc per intent d'estafa i usurpació de funcions d'autoritat.

—Ah, senyor jutge!—féu en Rafeques sentint renèixer en son cor l'esperança—. Jo sóc nebot del seu amic, don Bernat Rafeques...

—Maleït siga! Acabem de nenyir ara mateix. De manera que queden detinguts. Ja poden seguir...

QUEVIURES LLARGS

—Em vaig trobà una vegada en un naufragi horrorós—un vell mariner contava; famós exagerador.

—Tres setmanes vam estar-nos quatre homes dintre d'un bot entremig del cel i l'aigua esperant la salvació.*

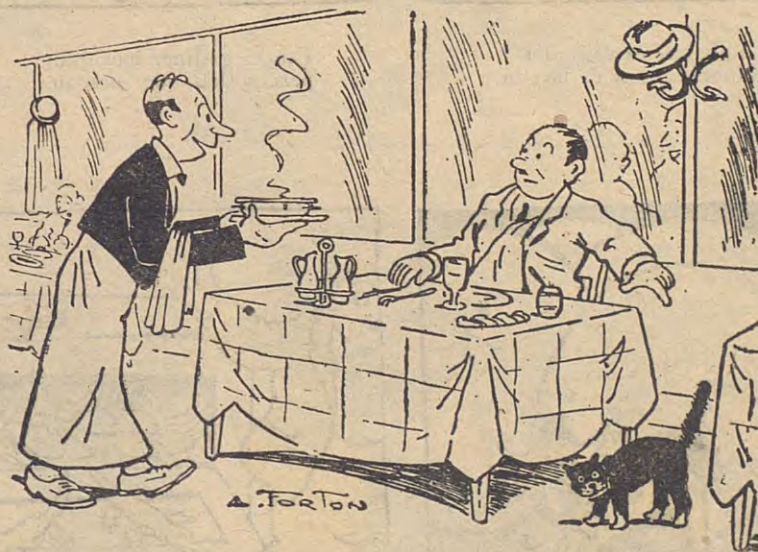
De menjar, ja no en quedava; per la fam turmentats tots ens menjàrem les sabates trobant el cuir molt bo.

I de quatre naufrags que érem només em vaig salvar jo.

Els altres, de fam moriren abans d'arribà el vapor que em va recollir a l'hora que ja em donava per mort.

—¿I com va ser?—li pregunten—que els companys morissin tots i us salvéssiu vós?—Us deia que ens vam menjà els sabatots i com que tinc els peus grossos als meus hi havia més tros per menjar i així vaig viure quan ja els altres eren morts.

P. E. P.

—Aquí té el conill estofat.

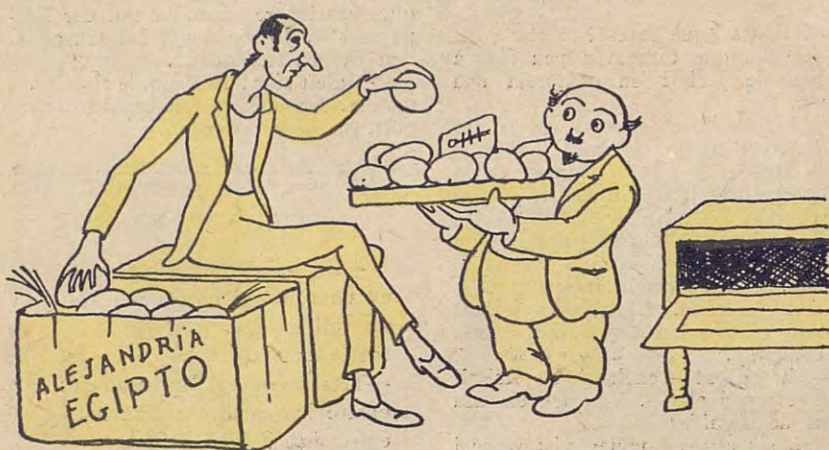
—¿I què fa aquest gat rodant per aquí?

—L'amor familiar l'atreu, senyor.

(De *Pèle-Mèle*.)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

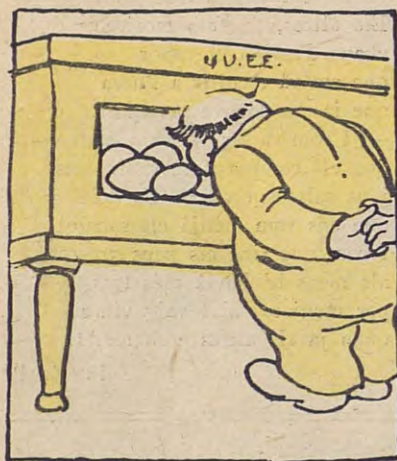
No mengeu, ni morts de gana,
ous de la terra africana.

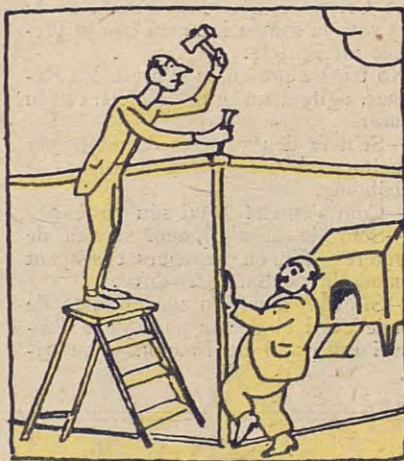
Compren dues caixes grans
d'ous de gallina africans.

Comencen a fer castells
en l'aire i ensomnis bells.

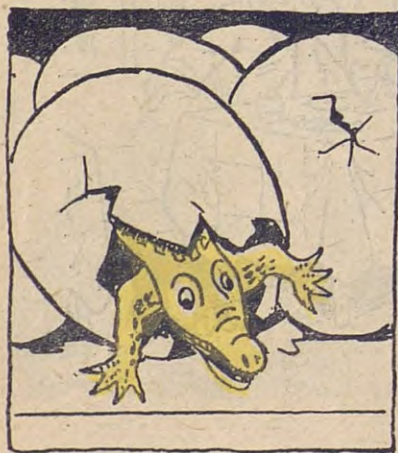
Amb interès cada dia
observen com va la cria.

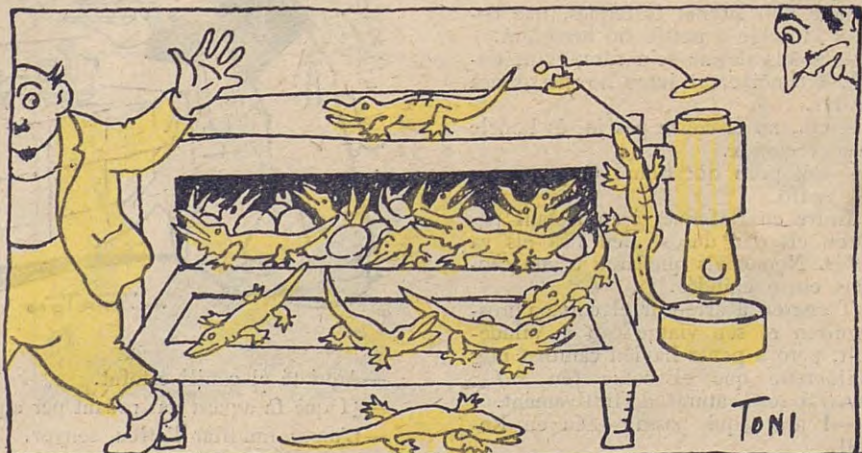
Fan el galliner més gran
pels pollets que sortiran.

—Mira, se n'esquerda un,
ja de néixe' estan a punt.

Esperaven un pollet
i surt... un cocodrilet.

Van sortint a cents i a mils
els diminuts cocodrils.

—¿I doncs Balaga, què es fa?
—Al Circ haurem de tornà!